

Faves (mal) comptades

«Andalusia, la comunitat autònoma que més rep del sistema de finançament, ha obert la caixa dels trons. I no tindrà gens de vergonya d'apel·lar a la solidaritat quan arribi el moment»

Abans de treure la calculadora per parlar d'impostos, tres consideracions prèvies arran de l'ofensiva fiscal de Juanma Moreno Bonilla.

1. Amb l'OPA hostil per captar els catalans amb més quartos, el president andalús ha tornat a situar l'eix esquerra-dreta al centre del tauler polític. I vist com d'entortolligat està el front independentista amb EL TEMA, així en majúscules, canviar les coordenades oxigena el debat.

2. Obert el meló de la fiscalitat, tornen a aflorar les diferències profundes entre els socis de govern. Al seu congrés, Junts va deixar clar que està per la supressió dels impostos de patrimoni i successions, tot el contrari del que defensa ERC. Ara bé, una cosa és voler i l'altra poder: el soci prioritari per aprovar els pressupostos són els comuns i amb ells i amb ERC, el conseller Giró no té cap marge.

3. En matèria tributària, no és or tot el que lluu.

La política fiscal és un dels pilars que més bé defineix un govern, és qüestió de principis. Com a norma general, la dreta vol abaixar-los amb l'argument d'incentivar l'activitat econòmica i les esquerres, multiplicar-los en nom de la redistribució de la riquesa. Però a l'hora de la veritat, la realitat no és tan simple. De la mateixa manera que prometre baixades generalitzades és sovint populista, pujar impostos no és popular, per això fins i tot els governs d'esquerres anuncien rebaixes quan s'apropen eleccions.

Un dels casos més flagrants va ser l'any 2008, quan Zapatero va eliminar l'impost de patrimoni, el mateix que s'acaba de carregar el PP andalús. Encara no havia esclatat la crisi. Tres anys després, amb Espanya al límit de la fallida, va recuperar el tribut. El millor del cas és que al llarg de les dues legislatures posteriors, quan va governar Rajoy, els populars no van tocar-lo. I encara un apunt més per acabar d'enredar la troca. Va ser un govern convergent que va optar per ampliar el nombre de contribuents catalans que entraven al sac de pagar l'impost de patrimoni.

L'Estat estableix el llindar d'aquells qui l'han d'abonar a partir dels 700.000 euros. A partir d'aquí, les comunitats tenen llibertat per baixar-lo. L'any 2012, el tàndem Mas-Mas-Colell va situar la barrera als 500.000, com al País Valencià i Extremadura. Va ser una condició d'ERC per aprovar-los els pressupostos. Fins aquí la història. A partir d'aquí, els números. L'any passat la Generalitat va ingressar 622 milions d'euros amb l'impost de patrimoni. Enguany s'espera que siguin 649 milions d'euros.

Per comparar-ho, són set vegades més que els 93 milions d'euros que recaptava Andalusia. Per valorar si això és molt o poc, aquests 649 milions equivalen als pressupostos de les conselleries de Cultura (385 milions), Economia (184 milions) i Igualtat (92milions) juntes, o a tot el que es gasta anualment per pagar el deute públic. Faves comptades. Més números. Aproximadament 81.000 catalans són els que han de tributar per patrimoni cada any. Aproximadament 1.900.000 catalans es troben en risc de pobresa i exclusió social, segons l'Idescat. Faves comptades.

Andalusia, la comunitat autònoma que més rep del sistema de finançament, ha obert la caixa dels trons. I no tindrà gens de vergonya d'apel·lar a la solidaritat quan arribi el moment. El PP

andalús copia el model Madrid, la comunitat autònoma amb major compliment d'execució pressupostària (41% el 2021, per un 13% a Catalunya). El paradís andalús i el madrileny són la cara i la creu d'una mateixa moneda. I el pecat original es diu sistema (caduc) de finançament. Favés (mal) comptades.